Prima instanţă: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. Marianna Boico)
Dosarul nr. 2r-1699/26
(2-26092907-02-2r-10082026)

D E C I Z I E

5 octombrie 2026 mun. Chişinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru în componenţa:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Ana Panov
Judecătorii Svetlana Vîșcu și Elena Bolocan

examinând, fără citarea părţilor, cererea de recurs declarată de recurenta ***** și cererea de recurs declarată de recurentul *****, împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 23 iulie 2026, prin care s-a respins cererea înaintată de ***** în nume propriu și în interesele copilului minor ***** privind eliberarea ordonanței de protecție împotriva acțiunilor presupusului agresor *****, și cererea depusă de ***** privind eliberarea ordonanței de protecție împotriva acțiunilor presupusului agresor *****,-

a c o n s t a t a t:

Poziţia instanţei de fond:

1. La 22 iulie 2026, ora 09:00, *****, reprezentată de avocatul Victor Andrușciac, a depus în nume propriu și în interesele copilului minor _____, cerere privind aplicarea măsurilor de protecție în cazurile de violență în familie și emiterea ordonanței de protecție împotriva acțiunilor presupusului agresor Slivinschi Victor.

În motivarea cererii a indicat că s-a aflat în relație de concubinaj cu *****, din care s-a născut copilul minor _____.
A susținut că relația părților a fost caracterizată prin mai multe despărțiri și împăcări și că, pe durata conviețuirii, ar fi fost supusă unor acte de violență psihologică și fizică.
Afirmă că, ***** ar fi manifestat un comportament dominator, ar fi exercitat control excesiv asupra sa, i-ar fi adresat injurii, expresii degradante și amenințări și ar fi manifestat gelozie. A susținut că asemenea manifestări s-ar fi produs inclusiv în timpul sarcinii, perioadă în care ar fi fost îmbrâncită, lovită și trasă de păr.
Referitor la faptele recente, ***** a susținut că, la mijlocul lunii iunie 2026, ***** i-ar fi aplicat lovituri în timp ce se aflau în automobil împreună cu copilul minor, iar în luna iulie 2026 i-ar fi transmis mai multe mesaje cu conținut insultător,

amenințător și degradant.
A susținut că minorul este expus tensiunilor dintre părți și că acțiunile fostului concubin îi provoacă o stare de frică și insecuritate.
Solicită emiterea ordonanței de protecție pentru un termen de 6 luni, cu aplicarea față de ***** a măsurilor prevăzute la art. 278[7] alin. (2) lit. a)–c) din Codul de procedură civilă, și anume obligarea acestuia să stea departe de locul aflării sale și al copilului minor la o distanță de cel puțin 300 de metri, să stea departe de locuința sa și să nu o contacteze, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, măsurile urmând a fi executate cu monitorizare electronică în condițiile legii.

2. La 22 iulie 2026, ora 12:01, ***** a depus o cerere privind aplicarea măsurilor de protecție în cazurile de violență în familie și emiterea ordonanței de protecție împotriva presupusei agresoare *****.

În susținerea cererii, a indicat că s-a aflat în relație de concubinaj cu *****, din care s-a născut copilul minor _____, iar după încetarea relației dintre părți, ***** i-ar fi limitat accesul la copil, ar fi refuzat să îi comunice informații privitoare la acesta și ar fi exercitat asupra sa presiuni psihologice prin condiționarea întrevederilor.
Susține că ***** ar utiliza copilul minor ca instrument de presiune asupra sa, l-ar supraveghea și filma, inclusiv prin intermediul unor terțe persoane, și ar urmări să îi controleze conduita și accesul la copil.
Invocă că la 4 iulie 2026, ***** a plecat peste hotarele Republicii Moldova împreună cu copilul, fără a-l informa în prealabil despre țara și locul aflării copilului, durata deplasării și data revenirii. Potrivit acestuia, refuzul furnizării informațiilor i-a provocat o stare de îngrijorare și nesiguranță privind situația copilului.
Punctează că, la 21 iulie 2026, după ce s-a prezentat la Centrul de Justiție Familială al Poliției, ***** ar fi apărut la același sediu, l-ar fi filmat și i-ar fi adresat replici agresive. Acesta a apreciat că apariția ***** la același sediu, la scurt timp după apelul efectuat la Serviciul național unic pentru apelurile de urgență 112, ar constitui un indiciu că era urmărit sau supravegheat de aceasta.
Totodată, acesta a invocat existența unor acte de violență fizică din partea ***** și a anexat fotografii despre care a susținut că reflectă urmele unei agresiuni fizice exercitate asupra sa.
Solicită aplicarea măsurilor de protecție pentru un termen de 3 luni, prin obligarea ***** să stea departe de locul aflării sale și interzicerea oricărui contact direct cu acesta, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu menținerea comunicării referitoare la copil prin intermediul autorității tutelare.

3. Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 22 iulie 2026 (judecător Maria Ţurcan), s-a admis cererea lui *****. Cauza civilă nr. 2o/pr-

373/26 (2-26093194-12-2o/pr-22072026), la cererea depusă de ***** împotriva ***** privind aplicarea măsurilor de protecție în privința victimelor violenței în familie, s-a transmis judecătorului Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, Marianna Boico, pentru soluţionarea chestiunii conexării acesteia și examinării într-un singur proces cu cauza civilă, la cererea depusă de ***** împotriva lui ***** privind aplicarea măsurilor de protecție pentru victimele violenței în familie. Iar prin încheierea protocolară din 22 iulie 2026, s-au conexat cauzele nr. 2o/pr-370/26 și nr. 2o/pr-373/26 pentru examinarea lor concomitentă.

4. Iar prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 23 iulie 2026, s-a respins ca neîntemeiată cererea depusă de *****. S-a respins ca neîntemeiată cererea depusă de *****. S-a explicat părților că prezenta încheiere nu soluționează chestiunile privind domiciliul copilului minor, exercitarea drepturilor și obligațiilor părintești, programul de întrevederi, modalitatea de predare și preluare a copilului ori obligația părinților de a se informa reciproc, acestea urmând a fi soluționate de autoritatea tutelară sau de instanța competentă, în procedura prevăzută de lege. S-a explicat părților că respingerea prezentelor cereri nu le lipsește de dreptul de a sesiza din nou instanța de judecată cu o cerere privind aplicarea măsurilor de protecție în cazul apariției unor fapte noi de violență în familie, al existenței unui pericol real și actual de comitere ori repetare a unor asemenea acte sau al survenirii altor împrejurări care justifică intervenția urgentă a instanței.

Solicitarea recurentului:

5. Nefiind de acord cu încheierea instanței de fond, la 23 iulie 2026 prin intermediul poștei electronice, **recurenta *****, reprezentată de avocatul Victor Andrușciac, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 23 iulie 2026, solicitând admiterea cererii de recurs, casarea încheierii contestate în partea respingerii cererii depusă de *****, cu emiterea unei noi decizii prin care cererea de aplicare a măsurilor de protecție depusă de ***** să fie admisă integral.
6. Ulterior, la 4 august 2026, recurenta ***** a depus recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 23 iulie 2026, cu completările ulterioare, solicitând admiterea cererii de recurs, casarea integrală a încheierii contestate, cu soluționarea prin decizie a problemei respective cu dispunerea aplicării măsurilor de protecție pe un termen de 60 zile pentru ***** și copilul minor *****.
7. La fel, nefiind de acord cu încheierea instanței de fond, la 31 iulie 2026, **recurentul *****, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 23 iulie 2026, cu completările ulterioare,

solicitând admiterea cererii de recurs, casarea încheierii contestate în partea respingerii cererii depusă de *****, cu emiterea unei noi decizii prin care cererea de aplicare a măsurilor de protecție depusă de ***** să fie admisă integral, iar în partea respingerii cererii depusă de *****, încheierea să fie menținută.

Argumentele părţilor:

8. În motivarea recursului declarat de **recurenta *****, s-a indicat că nu este de acord cu încheierea primei instanţe, o consideră neîntemeiată şi pasibilă de a fi casată.

Menționează că prima instanță a constatat în mod eronat lipsa probelor privind existența unui risc real și imediat de violență asupra recurentei și a copilului minor.
Indică faptul că în cadrul ședinței de judecată s-a reținut greșit lipsa unui pericol iminent pentru ***** și copilul ei.
Subliniază că instanța de fond a negat eronat existența acțiunilor de violență verbală prin neconsiderarea înscrisurilor și probelor furnizate.
Relatează că prima instanță a apreciat neîntemeiat că nu s-a dovedit violența psihologică exercitată de ***** ca urmare a amenințărilor continue.
Evidențiază că, deși s-au anexat probe video și înscrisuri, instanța a refuzat nejustificat să stabilească existența pericolului iminent de violență.
Arată că instanța a respins în mod ilegal înregistrarea audio-video prezentată de către victimă ca mijloc de probă.
Precizează că s-a reținut în mod neîntemeiat lipsa de claritate privind modalitatea de obținere a înregistrării audio, vocea intimatei și momentul efectuării acesteia.
Aduce la cunoștință că instanța a apreciat greșit că neînțelegerile dintre părți nu sunt de natură să ateste violența psihologică.
Atrage atenția că starea de tensiune, frică și suferință rezultată din înscrisuri nu a fost calificată corespunzător drept violență psihologică.
Menționează că concluziile instanței de fond sunt în contradicție cu circumstanțele de fapt ale cauzei.
Indică faptul că încheierea contestată este arbitrară și se bazează pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor.
Subliniază că recurenta a fost supusă constant violenței fizice și psihologice din partea concubinului, fiind umilită, batjocorită și amenințată cu răfuiala fizică.
Relatează că refuzul eliberării ordinului de protecție de către poliție a lăsat victima fără o protecție imediată, deși chestionarul de evaluare a riscurilor a indicat un risc ridicat.
Evidențiază că înregistrarea audio-video îndeplinește toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 116 din Codul de procedură civilă, s-au indicat persoana, timpul, condițiile și dispozitivul.

Arată că instanța de fond a efectuat o interpretare extensivă defavorabilă a noțiunii de pericol iminent.
Precizează că dreptul la viață, integritate și un proces echitabil prevăzute de Constituție și CEDO au fost încălcate prin neaplicarea măsurilor de protecție.

9. În motivarea recursului declarat de **recurentul *******, s-a indicat că nu este de acord cu încheierea primei instanţe, o consideră neîntemeiată şi pasibilă de a fi casată.

Menționează că instanța de fond a interpretat și aplicat eronat normele de drept material și a apreciat incomplet circumstanțele relevante ale cauzei când a respins cererea de eliberare a ordonanței de protecție depusă de Slivinschi Victor.
Indică faptul că instanța nu a constatat și nu a elucidat pe deplin toate circumstanțele importante pentru justa soluționare a cauzei, limitându-se la o apreciere fragmentară a materialului probator.
Subliniază că au fost ignorate exigențele Legii nr. 45/2007 privind prevenirea și combaterea violenței în familie, dispozițiile art. 278³–278⁹ din Codul de procedură civilă, precum și standardele Curții Europene a Drepturilor Omului.
Relatează că prima instanță a oferit o apreciere eronată probelor administrate, analizând fiecare mijloc de probă în mod izolat, fără a le corobora și fără a examina ansamblul circumstanțelor ce confirmă un comportament de control coercitiv și violență psihologică asupra recurentului.
Precizează că acțiunile intimatei, cum ar fi limitarea accesului la copil, furnizarea tardivă sau incompletă a informațiilor privind locul aflării copilului, acțiunile conflictuale și filmarea recurentului, au fost calificate greșit drept simple neînțelegeri parentale, fiind omisă examinarea lor prin prisma noțiunilor de violență psihologică și control coercitiv.
Evidențiază că instanța a minimizat valoarea probatorie a fotografiilor, înregistrărilor audio-video și a celorlalte înscrisuri prezentate, solicitând în mod nejustificat un standard de probă apropiat celui din procesul penal.
Atrage atenția că abordarea instanței contravine caracterului preventiv al procedurii privind emiterea ordonanței de protecție, al cărei scop este evaluarea existenței unui risc real și acordarea unei protecții efective victimei.
Notează că, deși instanța a recunoscut că intimata a limitat comunicarea și informațiile privind copilul, a omis să analizeze dacă aceste acțiuni constituie manifestări ale violenței psihologice, reducând conflictul exclusiv la un litigiu parental.
Arată că concluziile primei instanțe sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei și materialele dosarului, bazându-se doar pe declarațiile părții oponente și nefiind coroborate cu chestionarul de evaluare a riscului întocmit de poliție care constatase prezența riscului și determinase emiterea ordinului de restricție de urgență.
Concluzionează că instanța a aplicat interpretări restrictive și eronate asupra

noțiunii de violență psihologică și control coercitiv, ajungând la o concluzie subiectivă privind lipsa premiselor legale pentru aplicarea măsurilor de protecție.

10. Potrivit fișei de repartizare a dosarului, cauza civilă a fost repartizată spre examinare în ordine de recurs, judecătorului Ana Panov în mod automat-aleatoriu pe data de 10 august 2026.
11. La 3 octombrie 2026 prin intermediul poștei electronice, recurentul-intimat *****, a depus referință la cererea de recurs depusă de *****, solicitând respingerea cererii de recurs depusă de *****, cu menținerea încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 23 iulie 2026 în partea respingerii cererii depusă de *****.

Aprecierea instanţei de recurs:

12. Analizând legalitatea şi temeinicia încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate în cererile de recurs, Colegiul consideră cererile de recurs drept neîntemeiate şi care urmează a fi respinse, din următoarele motive.
13. Conform prevederilor art. 426 alin. (3) din Codul de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza dosarului şi a materialelor anexate la recurs, fără examinarea admisibilităţii şi fără participarea părţilor.
14. În conformitate cu prevederile art. 425 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii, recurenții respectând acest termen.
15. În conformitate cu art. 427 lit. a) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să respingă recursul şi să menţină încheierea.
16. Colegiul reține că potrivit Convenției nr. 1950 din 4 noiembrie 1950 pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăților fundamentale, art. 8 cu privire la dreptul la respectarea vieții private şi de familie orice persoană are dreptul la respectarea vieţii sale private şi de familie, a domiciliului său şi a corespondenţei sale. Nu este admis amestecul unei autorităţi publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege şi dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea naţională, siguranţa publică, bunăstarea economică a ţării, apărarea ordinii şi prevenirea faptelor penale, protejarea sănătăţii sau a moralei, ori protejarea drepturilor şi libertăţilor altora.
17. Conform art. 11, alin. (1) din Legea nr. 45-XVI din 1 martie 2007 cu privire la prevenirea şi combaterea violenței în familie, victimei i se garantează apărarea drepturilor şi intereselor legitime.
18. Potrivit art. 278^4 alin. (1) din Codul de procedură civilă, cererea privind

aplicarea măsurilor de protecţie se depune de către victimă personal sau prin reprezentant. În caz de imposibilitate a depunerii cererii de către victimă din motive de sănătate, vârstă, din alte motive întemeiate, la solicitarea ei, cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie poate fi depusă în interesele victimei de către organul de poliţie, organul de asistenţă socială sau de către procuror. Cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie în interesele copilului sau ale persoanei în privinţa căreia a fost instituită o măsură de ocrotire poate fi depusă de autoritatea tutelară, persoana însărcinată cu ocrotirea persoanei aflate sub ocrotire, de procuror sau de orice altă persoană care justifică un interes privind apărarea şi protecţia personală sau patrimonială a persoanei aflate sub ocrotire şi în lipsa solicitării din partea victimei sau a reprezentantului ei legal.

19. În conformitate cu capitolul XXII[2] din Cod de procedură civilă cu privire la aplicarea măsurilor de protecție în cazurile de violență în familie, cât și din prevederile art. 15 alin. (1) al Legii nr.45-XVI din 1 martie 2007, în raport cu circumstanțele speței, Colegiu conchide că prima instanță just și motivat a considerat că nu este necesar a se aplica măsurile de protecție victimei violenței în familie.
20. Potrivit art. 2 din Legea nr. 45 din 1 martie 2007 cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei în familie, violență în familie reprezintă acte de violenţă fizică, sexuală, psihologică, spirituală sau economică, cu excepţia acţiunilor de autoapărare sau de apărare ale altei persoane, inclusiv amenințarea cu asemenea acte, comise de către un membru de familie în privinţa altui membru al aceleiași familii, prin care s-a cauzat victimei prejudiciu material sau moral.
21. Scopul eliberării ordonanței de protecţie, în cazurile de violenţă în familie constă în prevenirea unui risc real, iminent şi imediat pentru viaţa sau sănătatea victimei, în asigurarea de urgenţă a protecţiei victimei, în preîntâmpinarea unor noi acte de violenţă asupra victimei sau asupra altor membri ai familiei, precum şi în prevenirea distrugerii bunurilor victimei, a averii comune a familiei.
22. În cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie se indică circumstanţele actului de violenţă, intensitatea, durata, consecințele suportate şi alte circumstanțe care indică necesitatea aplicării măsurilor de protecţie, informația referitoare la relația dintre victimă şi agresor, circumstanţele care indică la pericolul iminent de violenţă în viitor.
23. Raportând la caz prevederile legale susmenționate, instanţa de recurs relevă că instanţa de fond just a respins cererea petiționarilor ***** și *****, or, la materialele dosarului nu există probe pertinente și concludente în privința violenței admise de presupusul agresor, din care s-ar putea concluziona

existența pericolului imediat, real și iminent.

24. Colegiul reține că instanța fond just a constatat că la caz nu se confirmă prezența violenței în familie în sensul Legii cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie nr. 45 din 1 martie 2007 care la art. 2 definește violența în familie ca fiind – acte de violență fizică, sexuală, psihologică, spirituală sau economică, cu excepţia acţiunilor de autoapărare sau de apărare ale altei persoane, inclusiv ameninţarea cu asemenea acte, comise de către un membru de familie în privinţa altui membru al aceleiaşi familii, prin care s-a cauzat victimei prejudiciu material sau moral; *violenţă fizică* – vătămare intenționată a integrității corporale ori a sănătății prin lovire, îmbrâncire, trântire, tragere de păr, înțepare, tăiere, ardere, strangulare, muşcare, în orice formă şi de orice intensitate, prin otrăvire, intoxicare, alte acţiuni cu efect similar; *violență sexuală* – orice violență cu caracter sexual sau orice conduită sexuală ilegală în cadrul familiei sau în alte relații interpersonale, cum ar fi violul conjugal, interzicerea folosirii metodelor de contracepție, hărțuire sexuală; orice conduită sexuală nedorită, impusă; obligarea practicării prostituției; orice comportament sexual ilegal în raport cu un membru de familie minor, inclusiv prin mângâieri, sărutări, pozare a copilului și prin alte atingeri nedorite cu tentă sexuală; alte acțiuni cu efect similar; *violenţă psihologică* – impunere a voinţei sau a controlului personal, provocare a stărilor de tensiune şi de suferinţă psihică prin ofense, luare în derâdere, înjurare, insultare, poreclire, şantajare, distrugere demonstrativă a obiectelor, prin ameninţări verbale, prin afişare ostentativă a armelor sau prin lovire a animalelor domestice; neglijare; implicare în viaţa personală; acte de gelozie; impunere a izolării prin detenţie, inclusiv în locuinţa familială; izolare de familie, de comunitate, de prieteni; interzicere a realizării profesionale, interzicere a frecventării instituţiei de învăţământ; deposedare de acte de identitate; privare intenţionată de acces la informaţie; alte acţiuni cu efect similar; *violenţă spirituală* – subestimare sau diminuare a importanţei satisfacerii necesităţilor moral-spirituale prin interzicere, limitare, ridiculizare, penalizare a aspiraţiilor membrilor de familie, prin interzicere, limitare, luare în derâdere sau pedepsire a accesului la valorile culturale, etnice, lingvistice sau religioase; impunere a unui sistem de valori personal inacceptabile; alte acţiuni cu efect similar sau cu repercusiuni similare; *violenţă economică* – privare de mijloace economice, inclusiv lipsire de mijloace de existenţă primară, cum ar fi hrană, medicamente, obiecte de primă necesitate; abuz de variate situaţii de superioritate pentru a sustrage bunurile persoanei; interzicere a dreptului de a poseda, folosi şi dispune de bunurile comune; control inechitabil asupra bunurilor şi resurselor comune; refuz de a susţine familia; impunere la munci grele şi nocive în detrimentul sănătăţii, inclusiv a

unui membru de familie minor; alte acţiuni cu efect similar; *prejudiciu moral* – cauzare a suferințelor fizice și/sau psihice, care conduce la umilire, frică, înjosire, incapacitate de apărare împotriva violenței, la sentimente de frustrare și la alte consecințe cu caracter similar; *prejudiciu material* – daune materiale, susceptibile de evaluare sau estimare financiară/pecuniară, rezultând din orice act de violență în familie, în concubinaj, precum și costurile pentru instrumentarea cazurilor de violență în familie; *agresor* – persoană care comite acte de violenţă în familie, în concubinaj. În cazul plângerilor din partea mai multor membri de familie, cu învinuiri reciproce de comitere a actelor de violenţă, agresorul va fi identificat luându-se în considerare următoarele circumstanţe: care dintre subiecţii implicaţi a acţionat în apărarea sa ori a altei persoane; probabilitatea survenirii unor situaţii critice pentru fiecare persoană; modul de acţionare în cadrul scenei de violenţă şi gravitatea leziunilor provocate de fiecare persoană; plângerile anterioare de violenţă în familie, alte împrejurări care indică la iniţiatorul actelor de violenţă; *victimă* – persoană, adult sau copil, supusă actelor de violenţă în familie, în concubinaj; *ordonanţă de protecţie* – act legal prin care instanţa de judecată aplică măsuri de protecţie a victimei; *situaţie de criză/situaţie critică* – totalitate a circumstanţelor ce prezintă pericol iminent pentru viaţa şi/sau integritatea fizică şi/sau psihică a persoanei, necesitând intervenţie în regim de urgenţă cu măsuri de protecţie […].

25. Materialele cauzei atestă că ***** și *****, s-au aflat în relații de concubinaj, având în comun un copil minor *****.
26. Dispunând respingerea cererilor de aplicare a măsurilor de protecție, Colegiul constată că instanța de fond just a reținut că la caz nu au fost prezentate probe pertinente ce ar confirma riscul real și imediat de violență.
27. În aceeași ordine de idei, Colegiul atestă că instanța de fond just a reținut că între părți există un conflict parental profund, tensionat și de durată, generat în principal de încetarea relației de concubinaj, exercitarea drepturilor și obligațiilor părintești, stabilirea modalității de comunicare și întrevedere cu copilul minor, precum și de neînțelegerile privind informarea reciprocă asupra locului aflării și stării copilului.
28. Colegiul consideră corectă concluzia primei instanțe potrivit căreia existența unui conflict parental, chiar unul deosebit de tensionat, nu echivalează, prin ea însăși, cu existența violenței în familie în sensul Legii nr. 45/2007. Pentru aplicarea măsurilor de protecție este necesar ca, din ansamblul probelor administrate, să rezulte nu doar existența unor relații conflictuale sau a unor manifestări reciproce de nemulțumire, ci existența unor acte de violență și a unui pericol real, actual și iminent care să justifice intervenția urgentă a instanței.

29. În acest context, Colegiul reține că prima instanță nu a negat existența unor manifestări necorespunzătoare în comunicarea dintre părți. Dimpotrivă, aceasta a constatat că ***** a utilizat în comunicarea cu ***** exprimări dure, ofensatoare și nepotrivite, iar între părți există o comunicare ostilă, marcată de reproșuri, acuzații, gelozie și tensiuni. Totodată, instanța de fond a constatat și existența unor conduite conflictuale din partea *****.
30. Or, simplul fapt că anumite exprimări pot fi apreciate drept ofensatoare nu conduce automat la concluzia că acestea, în contextul concret al cauzei, constituie un tipar de violență psihologică susceptibil să justifice emiterea ordonanței de protecție. Pentru aceasta urmează a fi examinate natura, frecvența, intensitatea, contextul și consecințele conduitei, precum și existența unui raport de dominare, intimidare sau control exercitat de una dintre părți asupra celeilalte.
31. Colegiul constată că instanța de fond a efectuat o asemenea analiză și, apreciind probele în ansamblu, a stabilit că mesajele și comunicările dintre părți s-au înscris în cadrul unui conflict bilateral, determinat în principal de raporturile dintre părinți privind copilul minor. În materialele cauzei nu au fost identificate elemente suficiente care să permită concluzia că exprimările lui ***** constituie un mecanism unilateral, sistematic și coerent de intimidare, dominare sau control coercitiv asupra *****.
32. Argumentul recurentei ***** potrivit căruia prima instanță ar fi negat existența violenței psihologice prin simpla calificare a situației drept conflict parental nu poate fi reținut. Din motivarea încheierii rezultă că instanța de fond a făcut distincția dintre caracterul ofensator al anumitor conduite și existența condițiilor juridice pentru emiterea ordonanței de protecție, apreciind toate materialele administrate prin prisma riscului real, actual și iminent.
33. Totodată, Colegiul nu poate reține critica recurentei referitoare la faptul că instanța de fond ar fi ignorat raportul Centrului de Justiție Familială al Poliției. Dimpotrivă, acest înscris a fost examinat și i s-a atribuit relevanța corespunzătoare, instanța constatând că raportul confirmă adresarea ***** și necesitatea acordării de sprijin, însă nu conține constatări nemijlocite cu privire la producerea unor incidente concrete de violență, autorul acestora, mecanismul producerii și gravitatea lor.
34. Colegiul apreciază că această concluzie este întemeiată. Evaluarea efectuată de organele specializate și sesizarea acestora reprezintă elemente relevante pentru aprecierea situației, însă nu au, prin ele însele, valoarea unei constatări judiciare definitive privind existența violenței și nici nu exonerează instanța de obligația de a examina ansamblul probator administrat în cauza concretă.
35. În ceea ce privește chestionarul de evaluare a riscului și susținerea recurentei

potrivit căreia acesta ar fi indicat un risc ridicat, Colegiul reține că evaluarea riscului efectuată de organele competente constituie un element important în aprecierea necesității protecției, dar nu poate fi desprinsă de circumstanțele concrete stabilite nemijlocit de instanță. Existența unui nivel de risc consemnat de organul de poliție nu conduce automat la concluzia că sunt întrunite condițiile pentru emiterea ordonanței de protecție, instanța fiind obligată să verifice dacă acest risc se confirmă prin celelalte materiale ale cauzei și dacă prezintă un caracter real, actual și iminent.

36. Referitor la susținerea recurentei că instanța de fond ar fi aplicat un standard de probă excesiv și ar fi solicitat existența unor acte medicale sau a unei expertize psihologice, Colegiul constată că această critică nu corespunde conținutului încheierii contestate. Instanța de fond a menționat lipsa actelor medicale și psihologice nu ca o condiție indispensabilă pentru recunoașterea violenței psihologice, ci ca lipsă a unor elemente obiective suplimentare de coroborare într-un context în care părțile formulează acuzații reciproce.
37. De altfel, prima instanță a reținut expres că lipsa unor acte medicale sau psihologice nu exclude existența violenței psihologice. Totuși, în condițiile unui conflict bilateral și ale unor probe care nu permit identificarea unui tipar unilateral de intimidare ori control, această împrejurare a fost apreciată împreună cu celelalte elemente probatorii.
38. Colegiul consideră corectă și aprecierea instanței de fond cu privire la pretinsele acte de violență fizică invocate de *****. Deși declarația victimei poate constitui, în condițiile legii, un mijloc de probă suficient pentru aplicarea măsurilor de protecție atunci când indică existența unui pericol iminent, aceasta nu înseamnă că orice relatare a unor acte pretinse de violență conduce automat la emiterea ordonanței de protecție, indiferent de circumstanțele concrete ale cauzei.
39. În speță, pretinsele acte de violență din perioada sarcinii sunt plasate într-o perioadă îndepărtată în raport cu momentul sesizării instanței, iar incidentul din luna iunie 2026 nu a fost individualizat suficient sub aspectul datei exacte, circumstanțelor producerii și consecințelor sale. Prima instanță a apreciat aceste elemente în coroborare cu conduita ulterioară a părților și cu lipsa unor date obiective care să indice probabilitatea repetării iminente a unei asemenea conduite.
40. Colegiul reține că faptul că recurenta nu s-a adresat autorităților imediat după pretinsele acte de violență nu poate fi interpretat, în sine, în detrimentul acesteia. Totuși, în aprecierea existenței unui pericol actual și iminent, instanța este îndreptățită să ia în considerare intervalul de timp scurs, conduita ulterioară a părților, natura și gravitatea faptelor invocate și existența altor elemente care să indice probabilitatea repetării lor.

41. Cu privire la înregistrările audio-video invocate de recurenta *****, Colegiul constată că prima instanță nu le-a exclus în mod arbitrar, ci le-a apreciat prin prisma forței lor probante și a coroborării cu celelalte materiale ale cauzei. Faptul că un mijloc de probă este admisibil nu înseamnă că acestuia trebuie să i se atribuie, în mod automat, o forță probantă determinantă.
42. Înregistrările prezentate de părți reflectă, în esență, interacțiuni tensionate și comunicări conflictuale, însă nu permit, în lipsa altor elemente de coroborare, stabilirea unui tipar unilateral de violență. În plus, părțile au prezentat secvențe care susțin propriile versiuni ale evenimentelor, iar din materialele cauzei nu rezultă că aceste înregistrări ar surprinde integral și nefragmentat succesiunea incidentelor.
43. Prin urmare, critica privind încălcarea art. 116 din Codul de procedură civilă nu poate conduce la casarea încheierii contestate. Chiar dacă înregistrările ar fi apreciate ca mijloace de probă admisibile, această împrejurare nu schimbă concluzia instanței asupra insuficienței lor, în coroborare cu celelalte probe, de a demonstra existența unui pericol real și iminent care să justifice măsurile solicitate.
44. Colegiul apreciază drept neîntemeiată și afirmația recurentei că prima instanță ar fi interpretat în mod excesiv de restrictiv noțiunea de „pericol iminent”. Din conținutul încheierii rezultă că instanța a pornit de la scopul preventiv al procedurii și a analizat dacă, la momentul examinării cererii, existau circumstanțe concrete care să indice probabilitatea reală și apropiată a repetării unor acte de violență.
45. Caracterul preventiv al ordonanței de protecție nu înseamnă însă că aceasta poate fi emisă în lipsa unui risc concret. Tocmai natura urgentă și restrictivă a măsurilor prevăzute de art. 278^7 CPC impune ca ingerința în drepturile persoanei împotriva căreia acestea sunt solicitate să fie justificată prin existența circumstanțelor prevăzute de lege.
46. În ceea ce privește cererea depusă de *****, Colegiul constată că prima instanță a examinat în mod corespunzător argumentele acestuia referitoare la limitarea accesului la copil, furnizarea incompletă sau tardivă a informațiilor, plecarea minorului peste hotarele Republicii Moldova și pretinsa urmărire și filmare a sa.
47. Aceste circumstanțe, astfel cum corect a reținut instanța de fond, pot constitui surse serioase de frustrare și îngrijorare pentru un părinte și pot justifica intervenția autorității tutelare ori a instanței competente în materia exercitării drepturilor părintești. Ele nu demonstrează însă, prin ele însele, existența violenței psihologice în sensul Legii nr. 45/2007.
48. Pentru calificarea conduitei drept violență psihologică este necesar să rezulte că acțiunile respective au fost întreprinse în scopul ori cu efectul de a

intimida, controla, domina sau subordona persoana, producându-i acesteia suferințe psihice relevante și, în contextul procedurii speciale, indicând existența unui pericol pentru viața, sănătatea ori integritatea sa.

49. În speță, probele administrate nu permit stabilirea, cu suficientă verosimilitate, a unui asemenea tipar unilateral din partea *****. Din materialele cauzei rezultă că dificultățile de comunicare au fost reciproce și că fiecare dintre părți a perceput conduita celeilalte drept o formă de control sau presiune.
50. Referitor la pretinsa urmărire și filmare a lui ***** la Centrul de Justiție Familială, Colegiul consideră întemeiată concluzia instanței de fond că simpla prezență a ***** în aceeași instituție și filmarea unui episod conflictual nu sunt suficiente pentru a demonstra existența unei conduite sistematice de persecutare sau control coercitiv. În condițiile în care ambele părți au sesizat instituțiile competente în legătură cu același conflict, existența lor concomitentă la sediul unei asemenea instituții nu poate fi calificată, în lipsa altor probe, drept urmărire.
51. În ceea ce privește fotografiile prezentate de *****, Colegiul reține că acestea pot constitui un element probator privind existența unor leziuni, însă nu permit, în lipsa altor date de coroborare, stabilirea cu certitudine a datei producerii acestora, a mecanismului și, în special, a autorului lor. Prin urmare, prima instanță a procedat corect atunci când a apreciat că fotografiile, prin ele însele, nu confirmă existența unui pericol real și actual de violență fizică din partea *****.
52. Nici susținerea recurentului ***** potrivit căreia instanța de fond ar fi ignorat caracterul preventiv al procedurii nu poate fi reținută. Prima instanță a examinat tocmai existența riscului care ar putea face necesară intervenția preventivă și a concluzionat că materialele administrate nu permit constatarea unui asemenea risc la nivelul cerut de lege.
53. Colegiul reține, de asemenea, că instanța de fond a delimitat în mod corect litigiul privind exercitarea drepturilor părintești de procedura specială privind aplicarea măsurilor de protecție. Aspectele privind programul de întrevederi, modalitatea de predare și preluare a copilului, obligația de informare reciprocă, stabilirea domiciliului minorului sau modalitatea de participare a ambilor părinți la creșterea și educarea copilului nu pot fi soluționate prin intermediul ordonanței de protecție în lipsa existenței condițiilor legale pentru aceasta.
54. În această ordine de idei, Colegiul apreciază că prima instanță nu a diminuat importanța drepturilor părintești ale lui ***** și nici nu a validat conduita ***** privind comunicarea sau furnizarea informațiilor despre copil. Instanța a constatat doar că asemenea neînțelegeri urmează a fi soluționate prin

mijloacele juridice specifice raporturilor dintre părinți și copii.

55. Cu privire la argumentul recurentului ***** referitor la existența unui comportament de control coercitiv, Colegiul constată că acesta nu este susținut de ansamblul probelor administrate. Limitarea comunicării, furnizarea tardivă a unor informații, plecarea copilului peste hotare fără informarea prealabilă corespunzătoare și filmarea unor interacțiuni conflictuale pot reprezenta conduite necorespunzătoare în cadrul relației dintre părinți, însă nu rezultă că acestea au format un mecanism sistematic de intimidare și subordonare a recurentului.
56. Totodată, Colegiul reține că în situația acuzațiilor reciproce instanța nu poate porni de la prezumția că simpla existență a unor acuzații formulate de una dintre părți dovedește existența violenței invocate. Este necesară examinarea concretă a modului de acționare al fiecărei persoane, a caracterului defensiv sau ofensiv al conduitei, a gravității actelor pretinse, a consecințelor acestora și a probabilității repetării lor.
57. În prezenta cauză, probele nu permit identificarea unei persoane care să fi acționat în mod predominant ca agresor și a celeilalte persoane exclusiv în scop defensiv. Dimpotrivă, acestea relevă o escaladare reciprocă a conflictului, în cadrul căreia ambele părți au manifestat conduite necorespunzătoare și au contribuit la deteriorarea comunicării.
58. Colegiul subliniază că această concluzie nu trebuie interpretată în sensul că orice conduită a uneia dintre părți ar fi justificată prin reacția celeilalte. Limbajul ofensator, amenințările, comportamentul provocator ori utilizarea copilului ca mijloc de presiune nu pot fi tolerate. Totuși, în cadrul prezentei proceduri, instanța este chemată să stabilească dacă sunt întrunite condițiile legale pentru aplicarea unor măsuri speciale de protecție, iar nu să soluționeze în ansamblu conflictul personal și parental dintre părți.
59. În ceea ce privește susținerea ambilor recurenți referitoare la ordinele de restricție și evaluările efectuate de poliție, Colegiul reține că asemenea acte constituie elemente relevante ale situației de fapt, însă nu au caracter determinant pentru soluționarea cererii de către instanță. Măsurile dispuse de organele competente în regim de urgență au un caracter preventiv și se bazează pe informațiile disponibile la momentul intervenției, în timp ce instanța examinează ansamblul materialelor administrate și pozițiile ambelor persoane.
60. În speță, existența sesizărilor reciproce și a intervenției autorităților confirmă caracterul grav și tensionat al conflictului, dar, în același timp, relevă caracterul bilateral al acuzațiilor și nu permite, prin ea însăși, identificarea unui agresor sau constatarea unui pericol predominant pentru una dintre părți.
61. Colegiul consideră, de asemenea, că prima instanță a examinat corespunzător

problema proporționalității măsurilor solicitate. Măsurile prevăzute de art. 278^7 CPC, inclusiv interdicția de a contacta persoana protejată, obligația de a păstra o anumită distanță și monitorizarea electronică, reprezintă măsuri restrictive, care pot fi dispuse numai în măsura în care sunt necesare pentru înlăturarea unui risc concret.

62. În circumstanțele prezentei cauze, părțile nu mai locuiesc împreună, iar interacțiunile lor au loc în principal în legătură cu copilul minor. Nu au fost stabilite circumstanțe care să indice existența unor pătrunderi repetate în locuință, urmăriri sistematice, amenințări credibile și actuale cu vătămarea corporală, utilizarea armelor, vătămări corporale documentate sau alte fapte care să impună separarea fizică și interzicerea oricărui contact prin intermediul măsurilor solicitate.
63. Aplicarea unor asemenea măsuri în lipsa constatării unui risc real, actual și iminent ar depăși scopul procedurii speciale și ar putea transforma ordonanța de protecție într-un instrument de soluționare indirectă a litigiului dintre părinți.
64. Colegiul nu poate reține nici argumentul recurentei ***** privind existența unui pericol direct pentru copilul minor. Din materialele cauzei nu rezultă că ***** ar fi exercitat acte de violență directă asupra copilului sau că relația personală dintre tată și copil ar prezenta, la momentul examinării, un pericol concret pentru viața, sănătatea ori integritatea minorului.
65. Expunerea copilului la conflictul dintre părinți este, desigur, o situație nedorită și poate avea consecințe asupra dezvoltării sale emoționale. Însă această împrejurare impune părinților obligația de a reduce conflictul și de a asigura un cadru stabil pentru exercitarea drepturilor părintești, fără ca ea să constituie, în lipsa altor probe, temei suficient pentru emiterea unei ordonanțe de protecție împotriva unuia dintre părinți.
66. Colegiul reține că soluția primei instanțe nu împiedică părțile să se adreseze autorității tutelare ori instanței competente pentru reglementarea raporturilor părintești. Dimpotrivă, asemenea demersuri constituie mijloacele juridice adecvate pentru stabilirea unui program clar de întrevederi, a modalității de predare și preluare a copilului și a obligației părinților de a se informa reciproc.
67. Totodată, prezenta soluție nu exclude posibilitatea sesizării instanței cu o nouă cerere privind aplicarea măsurilor de protecție în cazul apariției unor fapte noi de violență, al existenței unui pericol real și actual de comitere sau repetare a unor asemenea acte ori al survenirii altor circumstanțe care ar întruni condițiile prevăzute de lege.
68. În ceea ce privește invocarea de către recurenți a art. 8 din Convenția europeană a drepturilor omului, Colegiul reține că dreptul la respectarea vieții

private și de familie protejează atât persoana care solicită protecție împotriva violenței, cât și, în limitele legii, viața familială și relațiile dintre părinți și copii. Prin urmare, intervenția statului trebuie să fie efectivă atunci când există un risc real de violență, dar și proporțională și întemeiată pe circumstanțele concrete ale cauzei.

69. În speță, refuzul aplicării măsurilor de protecție nu rezultă din ignorarea obligației pozitive a statului de a proteja persoanele împotriva violenței, ci din constatarea că, pe baza probelor disponibile, nu a fost stabilit un risc real, actual și iminent care să impună măsurile restrictive solicitate.
70. Colegiul apreciază că instanța de fond a examinat circumstanțele relevante, a apreciat probele în ansamblu și a motivat de ce acestea nu permit identificarea unui tipar unilateral de violență psihologică, fizică sau de altă natură și nici existența unui pericol critic pentru una dintre părți ori pentru copil.
71. Criticile recurenților exprimă, în esență, dezacordul acestora cu aprecierea probelor și cu concluzia instanței de fond, însă nu demonstrează existența unor erori de fapt sau de drept care să justifice casarea încheierii. Simplul fapt că aceștia oferă o interpretare diferită materialelor administrate nu constituie, prin sine, temei pentru intervenția instanței de recurs.
72. Or, instanța de recurs nu identifică circumstanțe care să demonstreze că prima instanță ar fi ignorat probe esențiale, ar fi aplicat un standard de probă incompatibil cu natura procedurii ori ar fi interpretat arbitrar dispozițiile Legii nr. 45/2007 și ale Codului de procedură civilă.
73. În consecință, Colegiul concluzionează că instanța de fond, în mod corect, a stabilit că materialele cauzei confirmă existența unui conflict parental acut și a unei comunicări profund disfuncționale, însă nu demonstrează existența unui tipar unilateral de violență și nici a unui pericol real, actual și iminent care să justifice aplicarea măsurilor de protecție prevăzute de art. 278^7 din Codul de procedură civilă.
74. În asemenea circumstanțe, cererea formulată de *****, inclusiv în interesele copilului minor _____, precum și cererea formulată de *****, au fost în mod întemeiat respinse de prima instanță.
75. În lipsa unor motive de fapt sau de drept care să determine casarea încheierii contestate, Colegiul ajunge la concluzia că cererile de recurs formulate de ***** și ***** sunt neîntemeiate și urmează a fi respinse, cu menținerea încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 23 iulie 2026.

În conformitate cu art. 427 lit. a) din Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru, -

D E C I D E :

Se resping cererile de recurs declarate de recurenta ***** și recurentul *****, ca fiind neîntemeiate.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 23 iulie 2026.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul: Ana Panov

Judecătorii: Svetlana Vîșcu

Elena Bolocan